

Una aventura de pel·lícula

Caure en picat a 110 km/h, sentir que el cor fa els vuit únics 'loopings' europeus, o rebre una bona esquixada és part de l'aventura. Per fi s'ha fet realitat el somni dels somnis, un viatge al·lucinant per a totes les edats. Aquest dilluns 1 de maig s'inaugura Port Aventura. Mèxic, la Polinèsia, el Far West, la Xina i la Mediterrània són cinc móns per descobrir plens d'espectacles i atraccions.

Emocions fortes, emocions divertides, emocions suaus... el catàleg sentimental de Port Aventura abasta tots els gustos i edats. L'imaginari del parc és un fidel reflex de l'imaginari català actual, i per extensió europeu. A pocs metres els uns dels altres, el Far West, el Mèxic maia i colonial, la Xina imperial, la Polinèsia exòtica i la nostrada Mediterrània ofereixen la possibilitat d'una volta al món *sui generis* sense necessitat d'agafar l'avió. Tot just a peu d'autopista (vegeu requadre final).

El desig, que corre més que la fruïció real, ja comença a neguitejar només veure, de lluny, la silueta sinuosa de les muntanyes russes... per al cas xineses. Per avivar encara més les perspectives, només arribar a l'entrada de Port Aventura ja es pot escoltar una sintonia constant, tipus la banda sonora de les pel·lícules d'Indiana Jones, en què la grandiloquent orquestració avisa el visitant que es calci.

Pagada l'entrada (vegeu requadre) i passat el torniquet, el visitant es troba dins d'un poble de la costa catalana. Ha fet un viatge a través del temps fins al segle XIX i la primera destinació és un poblet de pescadors, amb ajuntament i plaça major inclosos. La Mediterrània és la benvinguda al parc temàtic, i en el seu espai es concentren la majoria de serveis de Port Aventura. Sota les porxades hi ha un bullici d'artesans de totes les matèries. Resseguint el passeig que rep el mar, i després d'una petita cala, hi ha un port amb dos grans velers, acabats d'arribar de les Índies, i carregats d'andròmines exòtiques de les illes del Carib. Mentrestant, pels carrers desfilen gegants i capgrossos, sobre la constant banda sonora. Aquest cop, però, la partitura és a base d'acordions i sardanes. Al final d'aquest primer món, hi ha l'estació del nord, on s'atura un tren a vapor que transporta el visitant cap a altres àrees del parc. Si en canvi hom prefereix el mar, també hi ha catamarans polinesis o juncs xinesos per desplaçar-se per tot el parc.

L'Oest de John Wayne. Al costat de la Mediterrània, i just passat un pont des d'on la vista sobre la serra de Prades recorda per pocs instants on som en realitat, creixen les roques pelades. La sintonia ambiental (dissimulada en petites pedres) canvia per clàssics de la filmografia pistolera americana. Només falta que rodin, moguts pel vent, els matolls ressecs pel sol. Passats els ràpids, un parell d'atraccions que simulen el risc de les aigües turbulentes del naixement dels grans rius americans, el visitant sorprès i remullat arriba a Penitence. En aquest poble de cel·luloide és

Dalt, les danses de la Polinèsia són ballades per artistes originaris de la zona. Balls de Tahití, la dansa del bambú de Hawaii i els poderosos balls maorís són el repartiment que ofereix la Companyia de Nova Zelanda Pacific Cultura Promotions. A part de les actuacions diürnes, també s'ha programat un espectacle nocturn de danses del foc de Samoa. Baix, l'animació del carrer és constant a tot el parc. El grup de teatre Comediants dirigeix tres equips d'actors per cadascuna de les zones temàtiques, que s'encarreguen de mantenir el caliu i l'ambient.

el 4 de juliol de 1870, dia de la independència nord-americana. L'entramat de fustes deixa veure tintorereries xineses, barberies i imprentes. Són els decorats d'uns carrers molt animats per on s'esgargamella un venedor ambulat de remeis miraculosos, i un fotògraf ocasional, entre d'altres. En un moment donat tot es converteix en persecucions a cavall, corredisses, cops de puny, trets i moltes patacades. És l'hora de salvar la pell al vell *saloon*. En aquest local les ballarines s'esforcen igual per ballar el can-can que per desempal·legar-se dels *cowboys* més embriacs. Hi ha gran espectació per la *madame*, que delecta el respectable al costat del pianista, amb els clàssics del western americà. El realisme està acurat al mil·límetre. Abans de deixar el poble de Penitence, encara hi ha temps per veure una fira de jocs de cucanya ambientats adientment, una escola (punt de trobada dels nens perduts al parc) i un cementiri ruïnós.

Entre maies i 'mariachis'. Com si en el mapa hom fes un tomb cap al sud, a poques passes hi ha el món de Mèxic, dividit en el colonial i el maia. El primer agrupa els comerços i els restaurants on es poden degustar autèntics *nachos* amb guacamole, tot veient un espectacle de *mariachis* originaris. En el Mèxic maia hi ha, entre d'altres, El Diablo, un antic tren d'arqueòlegs que transporta el visitant a l'interior d'una mina de plata abandonada. Aquestes muntanyes russes arriben tres cops als 10 metres en un quilòmetre de recorregut. Seguint per aquest extrem de la zona, s'entra en plena selva, on no és estranya la trobada amb un grup de mexicans queixosos de tanta feina com fan.

Encara que en realitat Mèxic estigui tan

COM ARRIBAR A PORT AVENTURA

Des de l'autopista A-7, la sortida 35 porta directament a l'aparcament del parc. També es pot accedir a la zona a través de la carretera nacional N-340. Pel que fa a avions, tot i que l'aeroport de Reus funcioni esporàdicament per a vols xàrter, l'aeroport del Prat està suficientment ben connectat amb la zona. Per mar, a part de les línies regulars dels ports de Tarragona i Barcelona, l'empresa Transmediterrània posarà en funcionament, durant l'estiu, un servei especial de llançadores Palma-Tarragona.

lluny de la Xina, Port Aventura els acosta en aquest viatge fascinant. Ara el túnel del temps s'atura a la ciutat de Ximpang, en els dominis d'un emperador de la dinastia Sung. És la Xina del 1110 A.D. En una cantonada, la part tradicional, amb la fira mongol, i la zona de restauració. A l'altra, la residència d'estiu de l'emperador presenta la Xina imperial. Pels carrers del poblat desfilen, en una corrua multicolor, estels, petits globus i un drac. Per sobre de tots, immens i recargolat, s'alça el Drac Khan. Segons la llegenda és l'esquelet d'un príncep xinès que es transformà en drac gegant quan intentà destronar l'emperador. És l'atracció més espectacular del parc, pels seus 45 metres d'alçada, els vuit *loopings* i els 1.285 metres de llargada. Després de la impressió i encara fent tentines pel xoc, la visita es pot dirigir cap al temple Jing Chou i cap al teatre Imperial. El primer ofereix un espectacle de fantasia màgica, i el segon uns números d'equilibri de plats i contorsionisme directament importats de la Xina actual.

Un poblet pescador del Mediterrani decora l'entrada de Port Aventura. En aquesta zona és on hi ha tots els serveis del parc entre els carrerons empedrats del poble, on els artesans fan els seus productes típics.

Polinèsia exòtica. I de les emocions fortes i la màgia, el recorregut desemboca en un nou món, potser el més exòtic de tots: la Polinèsia. El visitant, només endinsar-se en la boscúria, se sentirà a l'any 1779, quan el Capità Cook descobria illes pels mars

RICARD CUGAT

del sud, abans que Marlon Brando, i els seus habitants el rebien amb moltíssimes atencions. En un moment donat, el petit poblat de polinèsia celebra l'arribada amb un seguit de danses rituals a càrrec de ballarins i ballarines originaris, a la vora d'una paradisiàca platja. Al costat s'escolten els crits burletes de guacamais, lloros i cacatues que també munten el seu espectacle particular, amb xerrameca inclosa. Si el cos encara demana acció, a la Polinèsia hi ha el Tutuki Splash. Es tracta d'unes barcasses que, a través d'un canal d'aigua, es fallen al cor d'un volcà en erupció, des d'on es llancen a 55km/h a un llac i produeixen una espectacular esquitxada.

Apte per a tots els públics. Aquest és un primer recorregut iniciàtic per un parc que ha costat suor i llàgrimes. A més d'aquests espectacles i atraccions, Port Aventura té tot un seguit de diversions menors, algunes d'elles dedicades especialment als més petits. I encara més, com que s'han de fer cues per pujar segons on, hi ha tres grups d'actors ambientats per cada zona, dirigits per Comediants, que entretindran el personal.

L'espai ha estat dissenyat per petits i grans i per les persones que es mouen amb cadira de rodes, les quals fins i tot es poden llogar. Per guiar el visitant sempre hi haurà algun jove amb uniforme groc, amb contractes d'hores i mesos, per atendre les demandes d'orientació. Després ja és qüestió de deixar-se seduir per les imatges, l'acció i el propi tremp de donar voltes i suportar sotracs. Tot plegat, és com submergir-se en cinc pel·lícules, amb les respectives bandes sonores camuflades en pedres, plantes i altres andròmines, que ens acompanyen durant tot el viatge al·lucinant.

Oriol Cortacans